

Viime päivinä olemme saaneet viettää iloista ja siunattua seurakuntavierailua. Te ystävät Mordvan tasavallasta, Saranskista, saavuitte vieraiksemme keskiviikkoiltana. Kuluneiden päivien aikana noin 1500 kilometrin maantieteellinen etäisyys kahden seurakunnan välillä on sydämässämme kaventunut: kaukana asuvista on tullut läheisiä. Jatkossa nimet esirukouksessa yhdistyvät kasvoihin ja yhteisiin muistoihin. Yhteinen raamatullinen usko ja luterilainen tunnustus on luonut välillemme kestävän sillan, joka ylittää kielelliset ja kulttuuriset eroavaisuudet. Kristillinen usko yhdistää ihmisiä toisiinsa paljon lujemmalla siteellä kuin inhimillinen verisukulaisuus. Sukulaissuhteet, ilman uskon sidettä, yhdistävät ihmisiä toisiinsa vain ajallisen elämän ajaksi. Uskon sisarien ja uskon veljien kanssa saamme jakaa ikuisuuden, Taivaan ilon saman Isän lapsina.

Päivän Vanhan testamentin lukukappale toisesta kuningasten kirjasta kuvasi Aramin kuninkaan sotapäällikkö Naemanin matkan profeetta Elisaa tapaamaan. Tekstin pohjalta otan tänään tarkasteluun kolme raamatullista totuutta. 1.) Jumalan rakkaus ylittää inhimilliset raja-aidat. 2.) Jumalan kädessä vähäinen on voimallista. 3.) Jumalan kansan todellinen rikkaus on evankeliumin aarre.

В эти несколько дней у нас была возможность с радостью и благословением провести время с нашими гостями. Вы, наши друзья из республики Мордовия, из Саранска, приехали к нам вечером в среду. За эти дни географическое расстояние в 1500 км между нашими приходами сократилось в наших сердцах: живущие далеко друг от друга стали близкими друзьями. Отныне имена из церковной молитвы будут рисовать нам конкретные лица и общие воспоминания. Общая библейская вера и лютеранское вероисповедание сотворили между нами прочный мост, пересекающий языковые и культурные различия. Христианская вера соединяет людей более крепкими узами чем кровное родство. Родственные отношения без веры соединяют людей лишь на время этой мирской жизни. С сёстрами и братьями по вере же мы разделяем жизнь вечную и небесную радость, будучи детьми общего Отца.

Сегодняшний текст Ветхого Завета из 4-й книги Царств описывает встречу военачальника царя Сирийского с пророком Елисеем. На основе этого текста мы исследуем сегодня следующие три библейские истины: 1) Божья любовь превосходит человеческие границы. 2) В руке Божьей малое становится сильным. 3) Истинное богатство народа Божьего – это сокровище Евангелия.

1) Jumalan rakkaus ylittää inhimilliset raja-aidat

Päivän teksti kertoi Aramin kuninkaan sotapäällikköstä, Naemanista, joka sairasti pitalitautia. Kuvaus Naemanista on Raamatussa ristiriitainen: toisaalta hän oli mahtava mies: ”Herransa hyvin arvossa pitämä ja suurta kunnioitusta nauttiva mies, sillä hänen kauttansa Herra oli antanut Aramille voiton; ja hän oli sotaurho” (2.Kun.5:1) *Asemaltaan ja arvostukseltaan* Naeman oli nostettu *kaikkien yläpuolelle*, toisten ihmisten arvostuksen ja ihailun kohteeksi. Silti hänen elämässään oli jotakin, joka eristi hänet kaikkien ihmisjoukkojen *ulkopuolelle*: hän oli *pitalitautinen*.

Pitalitaudissa Naeman oli elämässään kohdannut vihollisen, jota ei voinut voittaa. Tuohon aikaan parantumattomana pidetty ihosairaus eteni kohti vääjäämätöntä loppuaan, kuolemaa. Pitali eristi sairaan toisten ihmisten läheisyydestä yksinäisyyteen. Sairauden kautta mahtavasta oli tullut haavoittuva ja voittamattomasta vihollisen runtelema.

Toivon pilkahdus sairauden kurittaman Naemanin elämään tuli hyvin yllättävää kautta. Luen Raamatusta: ”kerran olivat aramilaiset menneet ryöstöretkelle ja tuoneet Israelin maasta vankina pienen tytön, joka joutui

palvelukseen Naemanin puolisolle.” (1.Kun.5:2) Omasta maastaan, perheensä ja läheistensä keskuudesta orjaksi tuotu israelilainen tyttö oli menettänyt kaikki edellytykset turvalliseen lapsuuteen. Sotilaat olivat väkivaltaisesti ryöstäneet hänet ja ottaneet mukaansa kuin tavaran. Orjaksi ryöstetty oli toisten omaisuutta, vailla ihmisarvoa. Vieraassa maassa, vieraan kielen ja vieraan uskonnon keskellä työllä ei ollut äitiä, jonka syliin kätkeytyä itkemään tai isää, jolta kysyä neuvoa. Silti vihan, koston tai katkeruuden sijasta tytön sydän oli täynnä rakkautta. Rakkautta jopa orjuuttajaansa kohtaan, sillä kuultuaan Naemanin sairaudesta, tyttö sanoi emännälleen: ”Oi, jospa herrani kävisi profeetan luona Samariassa. Hän kyllä päästäisi hänet hänen pitalistansa.” (1.Kun.5:3) Nuori tyttö täytti sanoillaan ja teollaan sen Herramme ohjeen, jonka Hän on antanut omilleen Matteuksen evankeliumin viidennessä luvussa: ”rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat.” (Matt. 5:44).

1) Божья любовь превосходит человеческие границы.

Сегодняшний текст повествует о военачальнике царя Сирийского Неемане, который страдал от проказы. Нееман описан в Библии противоречиво. С одной стороны, он ”был великий человек у господина своего и уважаемый, потому что чрез него дал Господь победу Сириянам; и человек сей был отличный воин” (4-я Цар. 5:1). В своем общественном статусе Нееман был превознесён выше всего и вся, и был объектом людского уважения и восхищения. С другой стороны, в его жизни было нечто, что оставляло его за пределами повседневного человеческого общения: он был прокажен.

Проказа была врагом, которого Нееман не мог одолеть. В те времена это заболевание кожи было неизлечимым и рано или поздно приводило к смерти. Проказа отделяла человека от близкого контакта со здоровыми людьми. Болезнь делала великого уязвимым и непобедимого – сокрушенным.

Проблеск надежды пришел в подточенную болезнью жизнь Неемана весьма необычным путем. Читаю из Библии: ”Сирияне однажды пошли отрядами и взяли в плен из земли Израильской маленькую девочку, и она служила жене Неемановой” (4-я Цар. 5:2). Израильская девочка, вывезенная в рабство из своей страны, семьи и окружения близких, потеряла все предпосылки для безопасного детства. Чужеземные воины захватили ее и увезли с собой как товар. Взятый в рабство человек был собственностью другого и не имел человеческого достоинства. В чужой стране, среди чужого языка и чужой религии у девочки не было матери, на руках у которой можно было бы поплакать, или отца, у которого можно было бы попросить совета. И все же вместо злобы, мести и горечи сердце девочки было преисполнено любви. Любви даже по отношению к своему хозяину, ибо услышав о болезни Неемана, девочка сказала своей госпоже: ” О, если бы господин мой побывал у пророка, который в Самарии, то он снял бы с него проказу его!” (4. Цар. 5:3). Маленькая девочка исполнила словами и делами заповедь Господню, которую Он дал ученикам в 5 главе евангелия от Матфея: ”Любите врагов ваших... и молитесь за обижающих вас и гонящих вас” (Матф. 5:44).

Tytön esimerkki opettaa meille paljon Jumalan rakkaudesta. *Kristuksen rakkaus ylittää kaikki maantieteelliset, kulttuurilliset, kielelliset ja sosiaaliset raja-aidat.* Inhimillisesti ajatellen sotavangiksi ryöstetyllä israelilaisella työllä ja Aramin kuninkaan sotapäälliköllä ei ollut paljoa yhteistä. Heidä ei yhdistänyt toisiinsa sukulaissuhde tai yhteinen elämänhistoria. Ei heillä ollut yhteistä kieltä tai samankaltainen elämäntilanne. He palvelivat eri jumalaa ja sitoutuivat erilaisiin arvoihin. Heidän yhteiskunnallinen asemansa oli tyystin erilainen. Hyvän tekemiseen isäntäänsä kohtaan tyttöä ei motivoinut siis mikään *ulkoinen pakko tai velvollisuus*. Nuoren tytön sydämen täytti se rakkaus, josta Paavali kirjoittaa: ”ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, ei katkeroidu, ei muistele kärsimäänsä pahaa, ei iloitse vääryydestä... ...kaikki se peittää, kaikki se usko, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii” (1.Kor. 13:5-7)

Rakkaat ystävät, sisaret ja veljet Jeesuksessa Kristuksessa. Jumalan Sana kutsuu meitäkin rakkaudessa katsomaan ohi omien toiveidemme ja tarpeidemme ja joskus jopa ohi tutun ja turvallisen. Sillä Jumala ”tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden” (1. Tim. 2:4) Tämä tarkoittaa, ettei yksikään ihminen ole Jumalan silmille *näkymätön* ja hänen elämänsä *merkityksetön*. Jumala on luonut jokaisen ihmisen iankaikkisuutta varten ja jokaisen ihmisen puolesta Kristus oli valmis käymään ristille. (ks. 1.Joh.2:2) Tästä raamatullisesta totuudesta seuraa välttämättä, ettei yksikään ihminen maailmassa saa olla näkymätön myöskään Kristuksen omille eli hänen seurakunnalleen.

Miksi?

Koska Jumala tahtoo pelastaa itselleen *jokaisen ihmisen*.

Tämän näköalan tulisi yhdistää Kristuksen seurakuntaa kaikkialla maailmassa. Jumalalla on yhtäläinen huoli jokaisesta eksyneestä, joka elää erossa hänen rakkaudestaan Saranskissa, Hämeenlinnassa, Aasiassa tai Afrikassa. Emme saa erehtyä luulemaan, että lähetyskäsky velvoittaa kristittyjä ”kastamaan ja opettamaan” (Matt. 28:18-20) ainoastaan oman maansa tai kansansa keskuudessa.

Kristuksen seurakunta kaikkialla maailmassa jakaa siis saman työnäyn ja toteuttaa samaa Herraltansa saamaa tehtävää. Siksi myös Kristuksen seurakunnan tarpeet, huolet ja surunaiheet ovat yhteiset. Eihän Kristuksen ruumiissa voisikaan olla niin, että jalka voi hyvin, samanaikaisesti kun käteen sattuu? Paavali kirjoittaa: ”jos yksi jäsen kärsii, niin kaikki jäsenet kärsivät sen kanssa.” (1.Kor.12:26) Tätä yhteisten kokemusten - surujen, huolien, ilojen ja toiveiden – yhteistä jakamista seurakunnalta toiselle olemme näinä päivinä saaneet yhdessä aloittaa. Rukouksemme olkoon, että tätä saisimme myös tulevaisuudessa yhdessä opetella lisää Jeesuksen hyvässä johdatuksessa.

На примере этой девочки мы видим, какова Божья любовь. Любовь Христова преодолевает все географические, языковые и социальные барьеры. По человеческим меркам, у захваченной в плен израильской девочки и военачальника царя Сирийского не было ничего общего. Их не соединяли родственные узы или общая история. У них не было общего языка или похожей судьбы. Они служили разным богам и придерживались разных ценностей. Их общественное положение было совершенно различным. Таким образом, к благодеянию по отношению к своему хозяину девочку не побуждало никакое внешнее принуждение или обязанность. Сердце маленькой девочки исполнила та любовь, о которой апостол Павел пишет: ”не бесчинствует, не ищет своего, не раздражается, не мыслит зла, не радуется неправде, а сорадуется истине; всё покрывает, всему верит, всего надеется, всё переносит” (1 Кор. 13: 5-7).

Дорогие друзья, сёстры и братья во Иисусе Христе! Слово Божье призывает и нас смотреть в любви помимо своих желаний и потребностей, иногда даже помимо всего знакомого и безопасного. Ибо Бог ”хочет, чтобы все люди спаслись и достигли познания истины” (1 Тим. 2:4). Это означает, что ни один человек не является невидимым для Бога и ни одна жизнь не является бессмысленной. Бог сотворил каждого человека для жизни вечной, и ради каждого человека Христос был готов идти на крест (см. 1 Иоан. 2:2). Из этой библейской истины следует с необходимостью, что ни один человек в мире не может быть невидимым также и для верующих Христовых, для Его Церкви.

Почему?

Потому что Бог желает спасти для Себя каждого человека.

Такое видение должно объединять Церковь Христову повсюду в мире. Бог печётся о каждом заблудшем, живёт он в Саранске, Хямеенлинне, Азии или Африке. Нам нельзя заблуждаться и думать,

что миссионерская заповедь обязывает христиан крестить и учить (Матф. 28: 18-20) лишь в своей стране в своём народе.

Церковь Христова повсюду в мире разделяет это видение и исполняет одну и ту же заповедь Господню. Поэтому также и потребности, заботы и скорби являются общими для Церкви. Ведь в теле Христовом не может быть так, что ноги чувствуют себя хорошо в то время как руки страдают от боли. Павел пишет: "страдает ли один член, страдают с ним все члены" (1 Кор. 12:26). Такое совместное переживание скорбей, забот, радостей и надежд наших приходов мы получили возможность начать в эти дни. Мы молимся, чтобы мы могли и в будущем вместе учиться этому под добрым наставничеством Иисуса.

2) Jumalan kädessä vähäinen on voimallista

Vanhan testamentin lukukappale osoittaa samalla, miten Jumalan maailmassa voimasuhteet usein kääntyvät nurinkurisiksi. Sillä miten odottamattomalla tavalla toivo ja lohdutus Naemanille hänen hädässään lopulta annetaan? Jos Aramin valtakunnasta olisi löytynyt yksikin sellainen arvostettu lääkäri tai parantaja, joka olisi voinut hänen pitaalinsa parantaa, eikö Naeman välittömästi olisi mennyt hänen luokseen? Miten paljon kultaa Naeman olisikaan ollut valmis terveydestään maksamaan?

Mutta Jumala nöyryytti suuren sotapäällikön, niin että tämän täytyi kuunnella nuoren orjatyttösen neuvoa elämänsä tärkeimmässä asiassa! Tekstistä huomaamme, ettei Naeman yhdestä kerrasta oppinut läksyään. Kultuaan ohjeen lähteä tapaamaan profeettaa, Naeman pyysi suosituskirjettä Aramin kuninkaalta. Tuo kirje ei suinkaan ollut suunnattu profeetta Elisalle, vaan *Israelin kuninkaalle*. (2.Kun. 5:4-6) Israelin kuninkaalla ei (tietenkään) ollut valtaa antaa yhdellekään ihmiselle terveyttä tai ottaa sitä pois. Siksi luettuaan Aramin kuninkaan kirjeen, hän lausuu vihastuneena: "olenko minä Jumala, joka ottaa elämän ja antaa elämän, koska hän käskää minua päästämään miehen pitaalistansa?" (2.Kun. 5:7)

Israelin kuninkaan luota Naeman lähetetään profeetta Elisan tykö. Kun sotapäällikön vaunut, hevoset ja miehet pysähtyvän profeetan talon eteen, Elisa lähettää ulos häntä vastaan palvelijansa. Profeetan sanansaattaja antaa Naemanille ohjeeksi peseytyä seitsemän kertaa Jordanin vedessä tullakseen puhtaaksi sairaudestaan. Palvelijan kanssa keskustelu ei kuitenkaan sotapäällikköä tyydytä. Hän oli mielessään toivonut profeetan tulevan luoksensa ja tekevän jonkin *ihmeellisen tempun*. Parantamaan sairauden ojentamalla kätensä sairaan ihon päälle. (2.kun.5:11) Yksinkertainen *sana palvelijan suusta ja vähäpätöinen Jordanin vesi* tuntuivat sotapäällikön mielissä liian vähäisiltä ja halvoilta välineiltä, antaakseen hänen elämäänsä todellisia lahjoja.

Rakkaat ystävät, päivän teksti rohkaiskoon tänään meitä jokaista. Jumalan maailmassa pieni on suurta ja vähäinen voimallista. Nuori israelilainen tyttö oli Jumalan valittu lähettiläs, hänen kutsuessaan sotapäällikkö Naemania uskon kuuliaisuuteen. Älä sinäkään ajattele itsestäsi olevasi Jumalan käyttöön liian halpa. Älä ajattele voimiasi liian vähiksi tai lahjojasi vaatimattomiksi. Elä sen sijaan *uskollisesti* todeksi juuri niitä *arjen kutsumuksiasi*, joihin Jumala on sinut tällä hetkellä asettanut. Kyllä Jumala – sinun Luoja – tietää, missä ja millä tavalla Hän sinua haluaa käyttää. Onhan Hän luonut sinut ja tuntee sinut paljon itseäsi paremmin.

Älä myöskään ajattele Jumalan seurakunnalleen antamien lahjojen olevan voimattomia, vaikka ne usein ihmissilmin tarkasteltuna näyttävätkin arkisilta ja tavallisilta. Jumalan Sana on voimallinen. "Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät katoa" (Mark. 13:31) sanoo Jeesus. Katsevesi, johon Jumalan lupauksen Sana on kätkeyty, on voimallinen pesemään langenneen ihmisen puhtaaksi synnistä.

2) В руке Божьей малое становится сильным

Текст Ветхого Завета показывает также, что в мире Божьем расстановка сил оказывается зачастую противоположной. Ибо каким неожиданным образом Нееман получает надежду и утешение в своей скорби? Если в царстве Сирийском нашелся бы хоть один почитаемый доктор или целитель, который смог бы излечить его от проказы, разве Нееман не обратился бы к нему за помощью? И сколько золота Нееман был бы готов заплатить за свое исцеление?

Но Бог уничижил великого военачальника, так что ему пришлось послушаться совета маленькой рабыни в самом важном вопросе своей жизни! Из текста мы видим, что Нееман не выучил свой урок с первого раза. Услышав наставление отправиться на встречу с пророком, Нееман попросил рекомендательное письмо у царя Сирийского. Это письмо было адресовано вовсе не пророку Елисею, а царю Израильскому (4 Цар. 5: 4-6). Конечно, у царя Израильского не было власти даровать никому здоровье или отнимать его. Поэтому, прочитав письмо, он восклицает с негодованием: "разве я Бог, чтобы умерщвлять и оживлять, что он посылает ко мне, чтобы я снял с человека проказу его?" (4 Цар. 5:7).

От царя Израильского Неемана посылают к пророку Елисею. Когда колесницы, кони и мужи останавливаются у дома пророка, Елисей посылает им навстречу слугу. Посланец пророка дает Нееману наставление омыться семь раз в воде Иордана, чтобы исцелиться от болезни. Но разговор со слугой не удовлетворяет Неемана. Он предполагал в мыслях своих, что пророк сам выйдет навстречу ему, возложит руки на больные места и совершит чудо (4 Цар. 5:11). Простое слово из уст слуги и обыкновенная вода из Иордана кажутся военачальнику слишком ничтожными и дешёвыми средствами, чтобы принести истинные дары в его жизнь.

Дорогие друзья, пусть сегодняшний текст воодушевит каждого из нас. В мире Божьем малое становится великим и ничтожное – могущественным. Маленькая израильская девочка была избранным посланником Божиим, когда она призвала военачальника Неемана к послушанию веры. И ты тоже не считай себя слишком ничтожным чтобы быть орудием Божиим. Не пренебрегай свои силы и не пренебрегай своими дарами. Наоборот: верно воплощай в жизнь именно те обыденные призвания, которыми Бог благословил тебя сегодня. Несомненно Бог – твой Творец – знает, где и каким образом Он желает тебя использовать. Ведь он сотворил тебя и знает тебя лучше чем ты сам.

Не считай также данные Богом Церкви дары бессильными, хотя они и кажутся на первый взгляд обыденными и обычными. Слово Божье действенно. "Небо и земля прейдут, но слова Мои не прейдут" – говорит Иисус (Марк. 13:31). Вода крещения, с которой соединяется Слово обетования, сильна омыть и очистить падшего человека от греха.

3) Jumalan kansan rikkaus on evankeliumin aarre

Haluan saarnani lopuksi ottaa esille tekstistä vielä yhden näkökulman. Siinä meille kuvattiin suuri Jumalan ihme Naemanin noustua Jordanin vedestä: "Hän meni ja sukelsi Jordaniin seitsemän kertaa, niin kuin Jumalan mies oli sanonut; ja hänen lihansa tuli entisellensä, pienen pojan lihan kaltaiseksi, ja hän tuli puhtaaksi." (2.Kun.5:14)

Suurin ihme päivän tekstissä tapahtuu vasta tämän jälkeen. Nimittäin pakanassa herää usko elävään Jumalaan. Naeman tunnustaa uskonsa Elisan edessä sanoen: "nyt minä tiedän, ettei Jumalaa ole missään muualla kuin Israelissa" ja myöhemmin: "palvelijasi ei enää uhraa polttouhria eikä teurasuhria muille jumalille kuin Herralle." (2.Kun.5:15-17)

Tämä on Jumalan varsinainen pelastava tahto, jokaisen luomansa ihmisen kohdalla. Jumala kyllä haluaa antaa monia hyviä ajallisia lahjoja luoduille. Jaakobin kirjeestä tiedämme: ”jokainen hyvä anti ja täydellinen lahja tulee ylhäältä, valkeuksien isältä” (Jaak.1:17) Silti kaikkein suurin lahja, jonka Isä haluaa antaa jokaiselle, on pelastuksen lahja. ”Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.” (Room. 6:23) Yhden kadonneen löytäminen on suuri ihme, josta Taivaassa riemuitaan. (Luuk. 15:7, 10) Pelastavan uskon syntymisen Jumalan vaikuttaa Sanansa kautta. (Room. 10:17) Jumalan Sanan julistus *johtaa aina kasteelle*, jossa Jumala uudestisyntyyttää ihmisen. (Joh.3:5, Tiit.3:5) Kastettu tulee liitettyksi Kristuksen seurakuntaruumiiseen, saa lahjaksi Pyhän Hengen ja Taivaan perinnön.

Päivän tekstin kuvaus Naemanin peseytymisestä Jordanilla on yksi Vanhan testamentin esikuva kasteesta. Siinä Jumalan Sana johdattaa ihmisen veteen, jonka kautta Jumala pesee hänet puhtaaksi. Huomion arvoinen on Raamatun maininta Naemanin ihosta, se tuli ”pienen pojan lihan kaltaiseksi.” Pyhässä kasteessa ihminen ei uudestisynty Jumalan aikuiseksi, vaan Jumalan lapseksi. Meitä jokaista kutsutaan nöyrytykseen Herramme edessä oppilaan paikalle ja palvelijan paikalle.

Evankeliumin Sana ja Kristuksen asettamat sakramentit, kaste ja ehtoollinen, ovat Jumalan kansan todellinen aarre. Sotaurho Naeman yritti turhaan ostaa parantumistaan kullalla ja hopealla. (2.Kun.5:5) Profeetta Elisalle ne olivat kuitenkin liian halpoja aarteita, että hän olisi ne vastaanottanut maksuksi Jumalan armosta. Pietari kirjoittaakin kirjeessään seurakunnalleen: ” ettette ole millään katoavalla, ette hopealla ettekä kullalla, lunastetut turhasta isiltä peritystä vaelluksestanne, vaan Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan.” (1.Piet. 1:18-19)

Kristuksen uhriveren vierellä kaikki ajalliset aarteet muuttuvat rihkamaksi. Siksi kristillisen seurakunnan ei milloinkaan pidä luopua evankeliumin Sanan totuudesta, saadakseen itselleen parempia toimintaedellytyksiä ajassa. Jumalan kansan ei tule kulkea rahan, aseman, arvostuksen tai toimivaltuuksien perässä vaan ainoastaan Kristuksen Sanan perässä. Vain Jeesus on voimallinen kuljettamaan syntisen perille Taivaaseen.

Aamen.

3) Истинное богатство народа Божьего – это сокровище Евангелия.

В заключение этой проповеди я хотел бы упомянуть еще один момент из сегодняшнего текста. В нем описано Божье чудо, которое свершилось с Нееманом: ”И пошёл он, и окунулся в Иордане семь раз, по слову человека Божия, и обновилось тело его, как тело малого ребёнка, и очистился” (4 Цар. 5:14).

Но самое большое чудо в сегодняшнем тексте происходит уже после этого. А именно: в язычнике пробуждается вера в Бога живого. Нееман исповедует эту веру перед Елисеем, говоря: ”вот, я узнал, что на всей земле нет Бога, как только у Израиля.” И позднее: ”не будет впредь раб твой приносить всесожжения и жертвы другим богам, кроме Господа” (4 Цар. 5: 15-17).

Это и есть спасающая воля Божья по отношению к каждому сотворённому Им человеку. Бог, конечно, желает дать многие благие дары своим творениям. В послании Иакова мы читаем: ”Всякое даяние доброе и всякий дар совершенный нисходит свыше, от Отца светов” (Иак. 1:17). И всё же самый великий дар, который Отец небесный желает дать каждому – это дар спасения. ”Дар Божий – жизнь вечная во Христе Иисусе, Господе нашем” (Рим. 6:23). И один грешник кающийся – это большое чудо, о котором ангелы радуются на небесах (Лук. 15: 7, 10). Бог пробуждает спасающую веру словом Своим (Рим. 10:17). Проповедь слова Божьего неизбежно приводит к крещению, в котором Бог возрождает человека (Иоан. 3:5, Тит. 3:5). Крещёный присоединяется к Телу Христову – Церкви, и получает в дар Духа Святого и небесное наследие.

Омовение Неемана в Иордане, описанное в сегодняшнем тексте – это один из прообразов крещения в Ветхом Завете. Здесь Слово Божье приводит человека к воде, чрез которую Бог очищает его. Многозначительно упоминание Библией тела Неемана, которое ”обновилось как тело малого ребёнка”. В Святом Крещении человек не возрождается взрослым, но дитём Божьим. Каждый из нас призван смириться перед нашим Господом, как ученик и слуга.

Слово Евангелия и установленные Христом таинства – крещение и причастие – являются истинными сокровищами Божьего народа. Воин Нееман напрасно пытался купить исцеление за золото и серебро (4 Цар. 5:5). Для пророка же Елисея они были слишком дешёвы, чтобы принять их в плату за благодать Божью. Апостол Пётр пишет в своём послании церкви: ”Не тленным серебром или золотом искуплены вы от суетной жизни, преданной вам от отцов, но драгоценною Кровию Христа, как непорочного и чистого агнца” (1 Петр. 1: 18-19).

Рядом с жертвенной кровью Христа блекнут все сокровища этого мира. Поэтому христианской Церкви никогда не следует отречься от истины евангельского Слова, чтобы получить себе мирские права и привилегии. Народу Божьему не следует стремиться к обогащению, власти или высокому общественному положению, но лишь к познанию Слова Христова. Только Иисус способен привести грешника в дом небесный.

Аминь.
